

Bryssel den 8 maj 2018
(OR. en)

Interinstitutionellt ärende:
2016/0230 (COD)

8216/18
ADD 1 REV 2

CODEC 607
CLIMA 66
ENV 244
AGRI 185
FORETS 14
ONU 30

I/A-PUNKTSNOT

från:	Rådets generalsekretariat
till:	Ständiga representanternas kommitté (Coreper)/rådet
Ärende:	Utkast till Europaparlamentets och rådets förordning om inbegripande av utsläpp och upptag av växthusgaser från markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk i ramen för klimat- och energipolitiken fram till 2030 och om ändring av förordning (EU) nr 525/2013 och beslut nr 529/2013/EU (första behandlingen) – Antagande av lagstiftningsakten – Uttalanden

Uttalande från Lettland och Litauen

Lettland och Litauen uppskattar det estniska ordförandeskapets ansträngningar för att integrera sektorn för markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk i ramen för klimatpolitiken efter 2020.

Efter att ha noterat det slutliga kompromissförslaget är båda länderna dock bekymrade över de obligatoriska bokföringsskyldigheterna för våtmarker från och med 2026.

Våtmarkernas betydelse som effektiva ekosystem för lagring av koldioxid bör erkännas.

De geografiska förhållandena innebär dock att det finns en väsentligt större andel våtmarker i Nordeuropa och i vissa västeuropeiska länder jämfört med EU-genomsnittet.

Därför är dessa marker särskilt viktiga vid fastställandet av klimatmål (och uppfyllandet av regeln om icke-debitering) samt för en effektiv och hållbar resursförvaltning.

I enlighet med Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar uppmanas länderna att använda den senaste tekniska vägledningen i "2013 års komplement till 2006 års IPCC-riktlinjer för nationella inventeringar av växthusgaser: våtmarker" för att rapportera sina utsläpp och upptag från brukade våtmarker. Framstegen med genomförandet av 2013 års kompletterande riktlinjer för våtmarker varierar i medlemsstaterna.

Betydelsen av ländernas framsteg med genomförandet av 2013 års kompletterande riktlinjer för våtmarker ökar när obligatorisk bokföring för våtmark tillämpas eftersom jämförbarheten mellan uppnåendet av målen och de ekonomiska konsekvenserna berörs i detta fall.

För att garantera ett stabilt och öppet bokföringssystem bör alla medlemsstater använda samma riktlinjer för våtmarker innan obligatorisk bokföring tillämpas.

Dessutom kommer att det att krävas betydande insatser och tillräckligt med tid så att medlemsstaterna kan göra följande:

Få fram exakta nationella uppgifter om bruk av våtmarker och minska osäkerheten. Det krävs fortfarande omfattande arbete på detta område.

Få fram nationella faktorer för regioner (tempererade zoner), i synnerhet som de nationella faktorerna i 2013 års kompletterande riktlinjer för våtmarker är mycket osäkra. Medlemsstaterna bör få lämpligt vetenskapligt och metodologiskt stöd på EU-nivå.

Med tanke på de ovannämnda omständigheterna uppmanar vi med kraft Europeiska kommissionen att under de kommande översynerna av denna förordning beakta den möjliga bristen på exakta uppgifter och nationella utsläppsfaktorer för uppskattning av utsläpp och uttag inom ramen för bruk av våtmarker samt att säkerställa att medlemsstaterna har tillräckligt med tid för att förbättra dem.

Uttalande från Polen

Polen uttrycker djup besvikelse över den antagna versionen av Europaparlamentets och rådets förordning om inbegripande av utsläpp och upptag av växthusgaser från markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk i ramen för klimat- och energipolitiken fram till 2030 och om ändring av förordning (EU) nr 525/2013 och beslut nr 529/2013/EU. Det faktum att skogens ekosystem är den största och viktigaste kolsänkan i Europa återspeglas inte på ett korrekt sätt i den föreslagna lagstiftningen. Fastställandet av referensnivån för skog för brukad skogsmark på grundval av en kort period mellan 2000 och 2009 är ett godtyckligt beslut som gynnar vissa länder och är en nackdel för andra eftersom perioden inte är tillräckligt representativ för deras skogsbruk. Vidare har en det skapats en felaktig bild av medlemsstaternas skogsbruk eftersom bokföringssystemet grundas på en sådan konstruerad referensnivå för skog och kompensationsmekanismens fördelningsnyckel bygger på parametern skogsareal trots att det endast är en av många parametrar för skogsbrukssektorn. Den ovannämnda bokföringsmetoden kan leda till att debet uppstår även i en situation där skogsbiomassaresurserna kommer att växa till följd av reala nettoupptag.

Om de långsiktiga klimatfördelar som skogens ekosystem ger inte erkänns tillräckligt och bokförs som utsläpp, trots att mängden avverkat timmer är mycket lägre än den årliga ökningen, kommer de planerade investeringarna i skogsbruks- och timmersektorn att vara ytterst begränsade. Detta leder till tvivel kring skogarnas och timrets roll i EU:s framtida gröna ekonomi. EU bör främja användning av unionens skogsresurser eftersom det inte bara är en miljövänlig lösning utan också bidrar till att stärka skogarnas roll i bioekonomin och den hållbara utvecklingen i regionen. Begränsad avverkning i EU kommer oundvikligen att leda till ökad import av trämaterial från länder utanför EU.

Dessutom är Polen djupt bekymrat över bokföringsramens nuvarande struktur när det gäller kompensationsmekanismen för brukad skogsmark (artikel 11.1) eftersom medlemsstaterna kommer att berövas möjligheten att använda flexibilitetsmekanismen mellan LULUCF-sektorn och den sektor som omfattas av förordningen om ansvarsfördelning, med förbehåll för artikel 7 och de gränser som fastställs i bilaga III till förordningen om ansvarsfördelning. Användningen av enheter från kompensationsmekanismen innebär att man avstår från att tillämpa artikel 7 i förordningen om ansvarsfördelning.

Polen anser att detta står i motsättning till den ursprungliga avsikten att stärka skogsbrukssektorns roll i genomförandet av EU:s klimatpolitik eftersom det finns en välgrundad risk för att de ovanstående villkoren för användning av kompensationsmekanismen för brukad skogsmark har fastställts för att minska användningen av enskilda gränser i flexibilitetsmekanismen mellan LULUCF och förordningen om ansvarsfördelning, vilket skulle utgöra ytterligare ett inslag som ökar minskningsmålet. Ovanstående samt villkoret att få till stånd en regel om icke-debitering på EU-nivå föranleder stora farhågor eftersom uppfyllandet av detta villkor till stor del ligger utanför en viss medlemsstats kontroll, vilket enligt Polen inte bör ske.

Uttalande från Portugal

Portugal godtar den överenskommelse som nåtts mellan Europeiska unionens råd och Europaparlamentet. Vi vill dock betona att flera farhågor kvarstår när det gäller tillvägagångssättet för denna sektor.

Som vi har understrukt sedan början av denna debatt bör LULUCF-sektorn integreras fullt ut i klimatpolitiken på ett sätt som tar itu med och skapar incitament för ett uppnående av verkliga utsläppsminskningar och främjar koldioxidlagring. LULUCF-sektorn är av avgörande betydelse när det gäller uppnåendet av koldioxidneutralitet i enlighet med Parisavtalet och för Portugals eget koldioxidneutralitetsmål som ska uppnås senast 2050.

Vi betonade också från början de många möjligheter och sätt som finns att förbättra ett system som utvecklades inom ramen för Kyotoprotokollet och som redan visat sig vara onödigt komplext och ytterst begränsat när det gäller att främja verkliga åtgärder.

Det slutliga resultatet har lett till ökad tvetydighet, framför allt när det gäller beräkningen av referensnivåerna för skog. Det är också mer långtgående än den internationella tendensen att bokföra död ved separat.

Dessa två aspekter gör denna förordning komplex, vilket innebär att den är svårare att förklara och genomföra.

Portugal understryker också att den obligatoriska bokföringen av våtmarker kommer att innebära en stor ansträngning för flera medlemsstater vars våtmarker är en försumbar utsläppskälla.

Vi anser att efter 2030 kommer det att vara möjligt att förbättra denna modell avsevärt med utgångspunkt i erfarenheterna av dess genomförande och andra välunderbyggda metoder som andra länder i nuläget följer i enlighet med Parisavtalet.
